

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1903.

Leto IV.

Škrateljček Sen.

Priplesal k nam škrateljček rdečih hlač
in s čepico modro vesel je
in srajco iz svile imel je,
ah, srajčico belo kot sneg
in plesal je, plesal vsevprek.

Veseli, uzrli otroci ga so,
in on jih je božal in gledal
in bajk jim je mnogo povedal . . .
Pa zlato je mrežico vzal,
otrokom oči z njo odel.

In Vladku in Stanku in Milici
postale oči so meglene,
kot kadar jih spanec odene . . .
In čudno! Umolknejo vsi,
zapro se jim žive oči.

In škrateljček plašček razpel je rdeč,
pa vse tri je ljubko zagrnil
in legel je k njim in obrnil
pogled je vanje mameč in iskren,
zaspal pa ni z njimi škrat — Sen.

Zavrtel kolesje pri uri je sanj . . .
Ustvaril je lepe svetove
in vedno ustvarjal je nove . . .
Na licih otrokom lep plaval je smeh,
lep — kakor so rože v pomladnih dneh.

Andrej Rapè.

Rojenice.

Novorojenček v zibki spi,
ob zibki Rojenice tri
glasilke so prihodnjih dni.

De prva: »Fantič ta bo fant
postal čez leta muzikant:

Vesele muziciral bo,
kozarčke on podiral bo.

Črez dolgo ponj prišla bo smrt,
kozarček bo in lok mu strt.«

De druga: »Fantič ta bo mož,
gojitelj on dehtečih rož,

dehtečih rož za pir in grob
do poznih vzgajal on bo dob.

Potem prišla bo majka smrt
in presadi si v svoj ga vrt.«

A tretja Rojenic molči,
na dete zadnjič vpre oči . . .
Odšle so tiho že vse tri . . .

Priplul zdaj angel resen, tih,
oči temno zagrnjenih:

Nad zibko sklonil se je že,
v naročje vzel je detece . . .

In z njim je kakor hitri piš
odplul visoko v paradiž.

Tam muzikanti angelci
prinesli so mu v kangelci

pijače sladke, sladke, ah,
in zlate goslice v rokah,

da z njimi muziciral bo,
kozarček on podiral bo . . .

Iskri se sveti paradiž,
ah, rože krasne vse navskriž!

In detece, nedolžna stvar,
nebeških je vrtov vrtnar.

Oj, Rojenice dve in tri,
Bog voljo sveto sam vrši . . .

Fran Žgur.

U mraku.

Učerni mrak na zemljo lega,
goró in plan v megló zavija;
po dolu se že zvon razlega,
in zdrava se glasi Marija.

Učerno milo mi zvonjenje,
razlegajoč se čez planine,
po domu zbuja hrepenenje,
nanj sladke mi budi spomine.

Narjan Pretko.

Cirilka.

Spisal *Solovej.*

Kaj ni srčkano dekletce? Prav tako, kakor se poje v oni slovenski pesmi:

Sem slovenska deklica,
Minka mi je ime,
sem obraza bistrega,
čisto imam srce.

Samo s tem razločkom, da to ni Minka, temveč Cirilka, ki šteje ravno sedem let, pol manj kot njen najmlajši brat Miro.

Ampak pojdimo rajši po vrsti, da ne pozabim česa omeniti!

Najprej, kako jo poznam. Stvar je ta. Jaz in njen brat Miro sva izkušala z združenimi močmi, kako bi prišla v okom sitnostim nemške in latinske slovnice in nekaterim puščobam računske vede. Pri tem je trdil Miro, da sem jaz strašno pust. Ali to nisem bil pust jaz, pusta je morala biti le slovnica, ker drugače sva se prav dobro razumela. Po uri sva se navadno malo pozabavala z majhnim kužkom Sokolom. Ta je prišel med najinim učenjem vedno pod mizo ležat. Po uri sta jo pa udarila z Mirom v ris. In pri takih prilikah je ta povedal, da je Cirilka imela Sokolčka strašno rada, da se jako začudi, ko pride nazaj, pa bo že tako velik. Ko je namreč odhajala, da je bil tako majhen, da ga je prinesel Budimir domov v žepu. Veselil se je dalje, kakšno življenje bo zopet, ko pride Cirilka s Planine, kamor je odšla z mamo na počitnice. Pri teh besedah je spustil Miro name vedno očitajoč pogled, češ, oh, ali ste sitni! Papa je namreč dejal, če bom mogel reči, da najino učenje ni brez uspeha, da pojde Miro pred odhodom v šolo za nekaj dni na Planino k mami in Cirilki. Morala je biti le slovnica pusta in sitna, ne pa jaz, ker nekega dne odpelje vlak Mirot na Notranjsko. Dogovorjeno je bilo tako, da pridejo potem vsi skupaj domov. To je bilo potem tiste dni pričakovanja. Samo to so govorili, kje so sedaj, kaj delajo in kako jim je. Nazadnje pride razglednica.

„Pridemo s tem in tem vlakom; pridite nas čakati.“

In nato smo šli čakati na kolodvor vsi, kolikor nas je bilo pri hiši. Samo Sokol je čakal doma. Cirilka je prišla zavita do podbradka v topel

plašček, ker na Krasu so bile že sveže noči. S seboj je prinesla za spomin cel šop cvetic; ali ne smete se smejati, če vam povem, da so bile to prav navadne poljske cvetke. Cirilki so bile všeč, saj so ji bile vse počitnice zveste tovarišice, ko jih je trgala in povijala v šopke. Zjutraj so jo pozdravljale s solzami veselja na nežnih cvetovih, ko je priletela mednje na travnik, a zvečer so otožno povešale glavice, ker so morale ostati čez noč zunaj, ker jih ni potrgala in povila v šopek.

S Cirilko je prišlo življenje v hišo. Ves dan ni bilo ni kraja ni konca skakanja, smejanja in pripovedovanja, kje je vse bila, kaj je vse delala, kaj vse videla.

Papa je rekel, naj bi midva vsak dan čitala skupaj malo slovenski, da bi se bolj navadila, ker jo je nameraval dati na jesen v Trnovo v šolo. Prinesel sem torej „Zvonček“, pa sva čitala, kar nama je bilo všeč. Zjutraj mi je rekla časih:

„Kaj ne, sedaj greva pa malo čitat. Če prej opravim, boljše je. Potem sem popoldne prosta, se grem lahko igrat.“

Nato je začela čitati. Če ni šlo naenkrat, ali če je bila predolga beseda, sva kar malo počivala, potem je pa zopet šlo. Vmes me je vedno kaj povprašala. Kar s prstkom je pokrila besedo, kjer sva čitala, me pogledala postrani in rekla:

„Zakaj pa? Kaj ne, to je tako?“

In jaz sem ji razložil vse po redu, kakor je treba.

Razumela je hitro vse. Takoj pri drugi pesemci zapazi, da je nekdo drugi podpisan kot pri prvi, in reče:

„Zakaj je pa tu druga beseda?“

„To je pisateljevo ime.“

„Torej tistega, ki je to spisal, kaj ne? Aha.“

Ko se je naveličala, je rekla: „Oh, bova pa še jutri čitala naprej.“

Nato sva po navadi še vedno katero uganila. Nekoč jo vprašam: „Cirilka, koga imaš najrajša?“

„Najrajša? I, papá pa mamá“, reče in me pogleda šegavo od strani.

„A papá pa mamá.“

„Da, pa nonico*),“ reče dalje.

„Pa teto, pa Mimi, pa Boleslava“, dodane, se prime za nosek in nadaljuje: „Pa Mirota, pa Ivota;“ nato se popraska s prstkom po bradici.

„Pa Urško.“

Potem potegne za kodrček, ki ji je visel po čelu.

„Pa Sokolčka, pa vse, vse, vse“, reče, se zavrti na peti in zavpije: „Sokoooo!“

Nihče se ne oglasi.

„Sookol, Sokolček, Sokolčica, kje si, ta, ta, pojdi sem!“

In res, nato se začuje zamolkli in gosti pt-pt-pt po preprogi na hodniku. Za hipec se pokaže izza vrat kos nežnega, belo kosmatega, pasjega ušesca. Za njim pride trobast gobček, dvoje živahnih, zvestih očesec, nato

*) Stara mati.

drugo, belo kosmato ušesce, in končno je stal pred Cirilko ves Sokol. Cirilka mi začne pripovedovati o njem tako-le:

„Tisti Angleži so prodali njega in njegovega brata za dve stekleničici ruma mojemu stricu.“

„Kateri Angleži?“

„Tisti, ki so nakladali tu*) na ladje konje za vojsko v Južni Afriki in na Burskem, tisti so ga imeli s seboj.“

„Pa zakaj so ga dali tako po ceni?“

„Ne vem.“ Malo pomisli in doda pomilovalno: „E, žejni so bili.“

„Potem si pa ti dobila Sokolčka?“

„Da, teta mi ga je dala. Takrat je bil majčken, majčken, a sedaj je velik,“ reče in pogladi še ne poldrugo ped dolgo živalco. Bil je popolnoma bel, samo za ušesi in doli na hrbtu je imel Sokol velike rjave lise, kakor bi bila vrgla Cirilka nanj kos v kavo namočene krušne sredice.

Sokol je med pripovedovanjem sedel, se s prvima šapicama pogumno razkoračil in nagibal glavico nekaj časa na levo, nekaj časa na desno. Nazadnje se mu izvije iz okroglega trobčka odločen: „Ve!“ — češ, kaj si me klicala.

Cirilka skoči okrog mize, Sokol pa zanjo. Kadar se je dobro zaletel, se ni mogel na gladkih tleh ustaviti, temveč ga je zaneslo vedno v kot ali pod naslanjač. Ko se je ustavil, je moral vselej najpred pogledati, kje je Cirilka, in nato sta zopet začela. Večkrat mu je tako izpodrsnilo, da je izgubil ravnotežje in se popeljal po hrbtu po tleh. Cirilka se mu je smejala, da so ji stopile solze v oči.

Ko se naveliča, ga popade pod pazduho in hajd z njim v kopalj! Povabi me, naj grem z njima. Tam spusti najpred samo malo vode, vzame milo in Sokola namaže, da je bil penast kot živ mehurček. Ko je bil dosti namazan, spusti nanj od zgoraj in od spodaj curek vode, da je začel cviliti in poizkušati, kako bi prišel na suho.

Vprašam jo, če se ji nič ne smili.

„E, to mora biti“, mi razloži. „Sokol je pes in neumen, pa ne ve, kaj je dobro. Saj bi stekel, ko bi ga ne kopala sedaj, ko je tako silno vroče, on ima pa tako kodrasto dlako.“

Ko je bil očeden in se je svetil kot bi bil iz svile, ga zavije v obrisačo in skoči v družinsko sobo, kjer ga brž zavije kot kak štrukelj v topel pokrivač, da se ne bi prehladil. Živalci je bilo to očitno všeč, ker nekaj časa je bila povsem mirna, samo nekaj kup je ležal pod pokrivačem. No, čez nekaj časa se začne ta kup premikati, na kar se pokaže rep, noga, uho; in naposled je bilo rešeno to „zamotano vprašanje“, tako da se je Sokol izkobacal srečno ven. Cirilka poklekne k njemu in mu reče:

„Sokol, sedaj se mi pa lepo zahvali in daj šapico, to-le! Alo! No, slušaj!“

Sokol pogleda s črnimi očmi na levo, pogleda na desno in sede na zadnji nogi, kot bi to njemu nič mar ne bilo. Veste, to se večkrat prigodi.

*) Na Reki.

Če ni pri volji, kar nič noče slišati, češ, saj imam dolge uhlje, da me tolčejo doli po vratu, ljudje si bodo pa mislili:

„Kaj, ne sliši dobro, pa ne razume. Prizanesimo mu.“

E, srčkano neumnega se sicer dela, pa ni tako zabit, kot bi človek mislil.

Cirilka ga opomni še enkat:

„Sokol, tačico!“

Ko majhni pasji paglavček vidi, da ni druge pomoči, se nagne na levo in vzdigne desno šapico ter jo položi Cirilki v dlan.

„Sedaj pa še to!“

In nagne se na desno, vzdigne levo šapico ter jo položi Cirilki v dlan. Ampak v obraz ji nič ni maral pogledati, oči so mu lovile muho, ki je lezla meni po črevlju. Ko stori svojo dolžnost, pokazavši hvaležnost, vstane, se pošteno otrese in zleti naglo po sobi, vohaje okrog vseh stolov in omar, češ, danes sem bil pa priden. In res pride pri obedu ter se razkorači pred Cirilkinim stolom in se oglasi: „Vev, vev!“

Ni se obrnil na napačni naslov. Pri Cirilki je dobil vselej najboljših koscev.

Dokler je bila ona doma, torej tudi njemu ni bilo dolgčas. Zato tudi ni dosti čutil, ko je odšel Miro v Zagreb, čeprav ga je imel tako rad, da si je odrezal kodrček svilene dlake z repa in si ga vzel s seboj za spomin. Preden pa je Miro odšel na Planino, je bil Sokol strašno otožen. Če je kdo zavpil: „Miro gre, Miro“, je kar začel nastavlјati ušesa in gledati proti vratom.

Ali tudi Cirilko je moral kmalu izgubiti. Čim pride povoljen odgovor, se začne takoj pripravljati za odhod v šolo. Treba je bilo kupiti to in ono. Vsak čas se je kdo spomnil: tega-le bo še tudi treba. No, nekateri otroci se strašno boje iti na jesen v šolo, Cirilki pa ni bilo nič; kakor po navadi je je bila vsa hiša polna. Sedaj je stekla v kuhinjo povpraševati, kako vre, sedaj zopet k sobarici Urški, ki je pomagala gospé ravnati perilo. Nato je ponagajala papanu, če je bil doma, češ: „Papa, ali spiš?“ — potem je pocukala Sokolčka za uho, stekla zopet v kuhinjo in začela iznova prejšnje obhode. Pri obedu je sedela kot po navadi na najvišjem stolu, da je videla na mizo, dajala Sokolčku najboljših koscev in pripovedovala, kako se je danes prijetno kopala v morju. Po obedu je stekla k nonici, se ji obesila okrog vratu in jo podražila: „Nonica, oj, nonica!“

Ta se je smeje branila: „Pojdi, pojdi, ti sitnica sitna!“

Kmalu nato se je odpeljala v šolo. Vsem je bilo žal po nji. Urška je jokala: ni se mogla vzdržati, tako jo je imela rada.

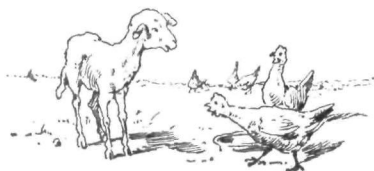
Tudi ko je odhajala, smo šli vsi na kolodvor razen Sokolčka. Ta ni smel na ulico, ker ni imel znamke.

Po njenem odhodu je bilo vse nekako tiho, tako mirno, da je prihajalo človeku skoro tesno pri srcu. Celo Sokol je to čutil in presedel vse dneve žalosten na naslonjaču ali stikaril po ogljih. Videlo se mu je, da je izgubil vse veselje, da se mu nič več prav ne ljubi.

No, ali veste, kdo je izginil takoj drugo nedeljo z doma in se popeljal pogledat k Cirilki? Kdo neki kot nonica, ki jo je prej vedno naganjala s sitnico. Kar vstrpeti ni mogla, da ne bi bila brž tekla pogledat, kako se godi njeni ljubljenci. Ko je prišla domov, se ni mogla napripovedovati, kaj in kako! Prav vse je povedala, vsako besedico, ki jo je Cirilka izgovorila. Najbolj je nas vse tolažilo to, da deklici ni bilo nič dolgčas, da je bila rada v šoli.

Torej taka je s Cirilko.

Dostikrat, ko hodim svojo pot življenja, se je spominjam, si zažvižgam ono o slovenski deklici ter si želim, da bi bila le še dolgo, dolgo tako srečna in zadovoljna.

Ludoviček se je bril.

Spisal L. Černej.

Našega Ludovička že poznate: gotovo se še spominjate, kako je padel v škatlo in kako je pisal. Naj vam še povem, kako se je lani bril.

Ludovička je britje že dolgo zanimalo. Kadar se je pripravljaj očē k temu malo prijetnemu opravilu, je vedno skakljaj okrog njega in ga opazoval zdaj od te, zdaj od druge strani. Kakor pa najbrže veste, imajo vsi, ki se brijejo, radi mir. Tudi Ludovičkov očē bi ga rad imel — toda če je sinčka spodil trikrat v drugo sobo, se je trikrat zopet vrnil. No, da bi bil vsaj molčal. Pa Ludoviček bi naj molčal, haha! Tega ne zna!

„Ata, ata, kak si, ata!“ tako je vedno začel, kažoč na očetovo lice, pomazano z milom. „Ata, ti se blijes!“ — „Ti mas blitvo!“ — „Taka blitva je ostla?“

In če je po dečkovi krivdi šinila britev v očetovo kožo, da so se pokazali rdeči sledovi, je začel vpiti iz vsega grla: „Ata, kli, kli!“ — „Ata, ne bos umel?“ In zgodilo se je, da je tudi njemu tekla „kli“ zaradi britve.

Neke sobote popoldne se je očē zopet pripravljaj, da bi se obril. Ludoviček je bil seveda poleg očeta. Ko si je bil očē nabrusil britev, je šele opazil, da nima mila pri roki. Moral je v kuhinjo ponje. Položil je torej britev na sredo mize in opozoril sinka, naj jo pusti pri miru. — Hitel je v kuhinjo, a ni še utegnij prijeti za milo, pa se je začulo iz sobe strašno vpitje. Očē se je ustrašil, da joj! Ko je skočil v sobo, je bil Ludoviček po vsem licu krvav, a britev je ležala na tleh.

Očē je zatrepetal po vsem telesu, toliko ga je prešinił strah.

„Kaj si storil?“ je vprašaj z vznemirjenim glasom, a deček je vzdihnij le eno besedo: „Blil!“

Da, da, bril se je in skoraj bi si bil — odbril nos! Iz precejšnje rane mu je izteklo mnogo krvi, in obrunek se mu pozna še zdaj. In kadarkoli se potiplje in začuti obrunek ali ga vidi v zrcalu, se vselej spomnij nerodnega britja in kar na tihem hvalij Boga, da se mu ni tedaj pripetila večja nezgoda. Kaj bi bilo in kakšen bi bil sedaj, ko bi si takrat res — odbril nos! To bi bila šele nezgoda!

Očē pa varuje od tega dogodka skrbneje svojo britev. Sicer pa ima pri britju zdaj vedno najlepši mir.

PRILOGA ZVONČKU.

Dedščina.

Priobčil *Solovej.*

Trgovec je imel dva sina. Starejši je bil očetov ljubljenec, in oče mu je nameraval dati vso dedščino. Materi je bilo žal mlajšega, zato prosi moža, da naj za sedaj sinovoma še ne pove, kako jima razdeli imetje. Ona je namreč upala, da stvar poravna. Trgovec se res da pregovoriti in ne pove sinovoma svoje namere.

Nekoč je sedela mati pri oknu in jokala. Mimo prišedši potnik jo vpraša, kako to, da joka.

Mati mu pove, da joka, ker se še ni domislila, kako bi mogla pomagati mlajšemu sinu.

Potnik pravi: „Tvoji nesreči je lahko priti v okom. Pojdi in povej sinovoma, da dobi starejši vse, mlajši pa ničesar. Sama si potem dedščino že enako razdelita.“

Ko mlajši sin uvidi, da ne dobi ničesar, jo mahne po svetu, kjer se nauči mnogo stvari. A starejši ostane pri očetu in se ne loti nobenega dela, vedoč, da bo bogat.

Po očetovi smrti požene starejši sin vse imetje, ker se ni ničesar naučil, a mlajši se je naučil v tujini dela, zato je imel vedno vsega dovolj.

Kurent.

Ostani, ne hodi,
poskočno zagodi!
Mladina, juhú,
glej, Kurent je tu!

Zasviraj za šalo,
zasviraj za smeh
nevestici v balo
že s snegom v laseh,

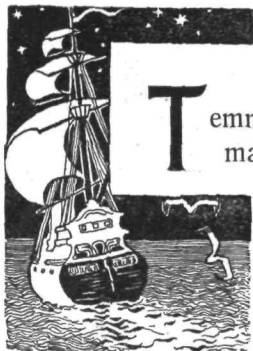
nevestici — zimi,
ali pa sprimi
vesel nas v saneh
na gladkih, ledenih tleh!

Fran Žgur.

Krivčeva izpoved.

Spisal *Andrej Rapè.*

Temna noč. Tihi dihi sanj plavajo po nji ter objemljejo marsikatero dušo z rožastimi rokami, marsikatero tudi z obupom.

Vsenaokrog mir! Tam na vzhodu se je raztegnila prav tanka, komaj vidna tenčica — oznanjevalka blestečega dne.

Kaj je to? . . .

V velikem gozdu Močerilu se je obližnil plamen in razsvetlil za trenutek okolico.

Strel! Še enkrat strel — in potem je zopet vse tiho. Dan se trepečoč dviga izza gorá.

Iz napolspečega gozda prihiti urnih korakov mož. Bled je in prepaden. V njegovi duši mora goreti peklo, vladati groza . . .

Urnih korakov odhiti za parobjem in izgine v cestnem jarku.

II.

Ob znožju Močerila stoji polpodrta kočá. Tiho je tod naokolo. Nikakega življenja ni nikjer, le v tej kočí brli lučca ter se premika sedaj do tega, sedaj do onega okenčka.

Kdo je v hiši pokonci že ob tej uri?

Hodnikova šestnajstletna hčerka Marica je.

Vso noč je že prečula. Pred četrť ure se ji je zadremalo, a ravnokar so jo vzdramili hitri koraki, ki so se bližali hiši.

Prižgala je luč in sedaj čaka, hodeč od okna do okna, kje se prikaže oče, ki je zanj tako silno skrbela vso noč.

Pri vratih nekaj zašumi, in tiho stopi Hodnik v sobo.

„Kaj delaš tako zgodaj?“ izpregovori sicer mehko, a vendar tako čudno tresoče in skoro odurno.

„Čakala sem na vas, ljubi oče“, mu odgovori hči.

„Pojdi sedaj v posteljo in zaspí, saj se je komaj jelo daniti. Drugokrat pa me ne čakaj in ne skrbi, saj se ne izgubim!“

In zleknil se je Hodnik na staro klop k peči ter poizkušal zaspáti, a ni mu bilo mogoče.

Marica je odšla v drugo sobico.

V kočí je nastala tišina.

III.

Dobra dva streljaja od Hodnikove kočé je stalo lepo, obširno poslopje.

Bogati Močivec je bil Hodnikov najbližji sosed. Bil je mož še v najboljših letih. Molčeč je bil in samsvoj. Malokdaj je govoril s kom. Gozd je poleg svoje hčerke Rozike ljubil nad vse. Skoro ga ni bilo dneva, da bi ne bil šel na lov.

Nekega dne se snideta z grajskim lovцем. Saj je Močivec malo govoril, a danes se je vendar ponorčeval iz lovca, ker mu jo je veverica, ki je nanjo trikrat ustrelil, vendar upihala. Tega mu lovec ni mogel odpustiti, saj je bil znan kot lovec, ki je gotov v svojem poslu. Zato pa je tudi poslej nagajal Močivcu, kjer in kadar je le mogel. Nekoč ga je toliko ujezil, da je ta zgrabil za puško in ustrelil bi ga bil v razjarjenosti, da se mu ni Anže pravočasno umaknil.

Močivec ni bil domačin. Prišel je v ta kraj Bog vedi od kod in je nakupil obširno posestvo.

Sosedje so se ga izpočetka kakor vsakega tujca ogibali, a izpoznali so sčasoma, da je mož trdnega, čistega značaja in poštenjak od nog do glave. Jeli so ga čislati in povpraševali so ga za marsikak svet. Imena mu niso znali, zato so ga zvali za Močivca, ker se je posestvo od nekdanj imenovalo „Na Močevini.“

Z Močivcem je prišla v ta kraj tudi njegova desetletna hčerka Rozika.

Izpočetka je ni bilo nikdar videti, a pozneje se je sprijaznila z Hodnikovo Marico tako, da sta postali neločljivi prijateljici. Večkrat je prebila potem po ves dan pri Hodnikovih.

* * *

Teden dni po omenjenih dogodkih je prijokala Rozika k Marici tako obupno in tako bolešno vila roke in se vrgla svoji prijateljici v naročje, da je še mehkočutna Marica jela jokati in jo povpraševati po vzroku tolike žalosti.

„Oh, Marica! Moj oče, moj nesrečni oče!“

„Ljuba Rozika, kaj je s tvojim očetom? Govori!“ je izpraševala Marica. Ali le obupno vzdihovanje in silen jok ji je bil odgovor.

„Oče, oče! Oh, tista puška!“ je ječala Rozika.

Vsa zmedena je poslušala Marica in se resno bala, da ji prijateljica ne zboli od samega jadikovanja.

„Ubogi otrok! Nič ne jokaj! Očeta bodo kmalu izpustili. Seveda, hudo ti je! Kaj bi ti ne bilo?! Kam pa se obrni sama?“ je izpregovorila stara Jera za jokajočima deklicama.

„Za Boga, kaj pa se je zgodilo, povejte mi, Jera. Iz Rozike ne spravim ničesar,“ prosi Marica.

„Le potolaži se, Rozika! Nič hudega ne bo! Ali si čula, kaj so ti rekli oče, ko so jih odvedli? — Rozika, stari Bog še živi! Upaj, kmalu se vrnem — so rekli in odšli brez strahu z orožniki. Le nič ne jokaj, ubožica“, je nadaljevala Jera.

In obrnila se je naposled k Marici:

„Ovbe! Tistega sitnega grajskega lovca Anžeta, saj veš, Marica, tistega, ki ni pustil ni malo dračja pobrati, so našli onega dne v gozdu ustreljenega. No, zdaj pa pravijo, da ga je ustrelil Močivec. Pa ga ni, nak! Le ne jokaj, Rozika! Tvoj oče je bil prepošten, da, prav res prepošten za kaj

takega. Pošten, dober skozinskoz!“ Otrla si je Jera solzo in drsala dalje proti gozdu — nabirat dračja.

Marica pa je odvedla obupano Roziko v hišo.

IV.

Minuli so tedni in meseci, Močivca ni bilo iz zapora, Sodnija ga je spoznala krivim spricho mnogih sumljivosti.

V gozdu so blizu ustreljenega Anžeta našli Močivčevo puško. Kdo naj bi ga bil drugi s to puško ustrelil, če ne on? Vsak dan je bil v gozdu. Edino on je imel puško. Z Anžetom si nista bila prijatelja. Celo streljal ali vsaj nameril je Močivec nekoč nanj. No, in to ga je pokopalo.

* * *

Zima je že v deželi. Božični prazniki so blizu. Vsi ljudje se jih vesele. Rozika pa je doma žalostna, in oče toži v zaporu.

Na prošnjo in prigovarjanje Marice se je Rozika preselila v Hodnikovo hišo dotlej, da očeta izpuste. In kaj naj bi bilo desetletno dekletce tudi počelo samo doma? Posestvo očetovo so dali v najem, in vsa družina si je iskala službe drugod.

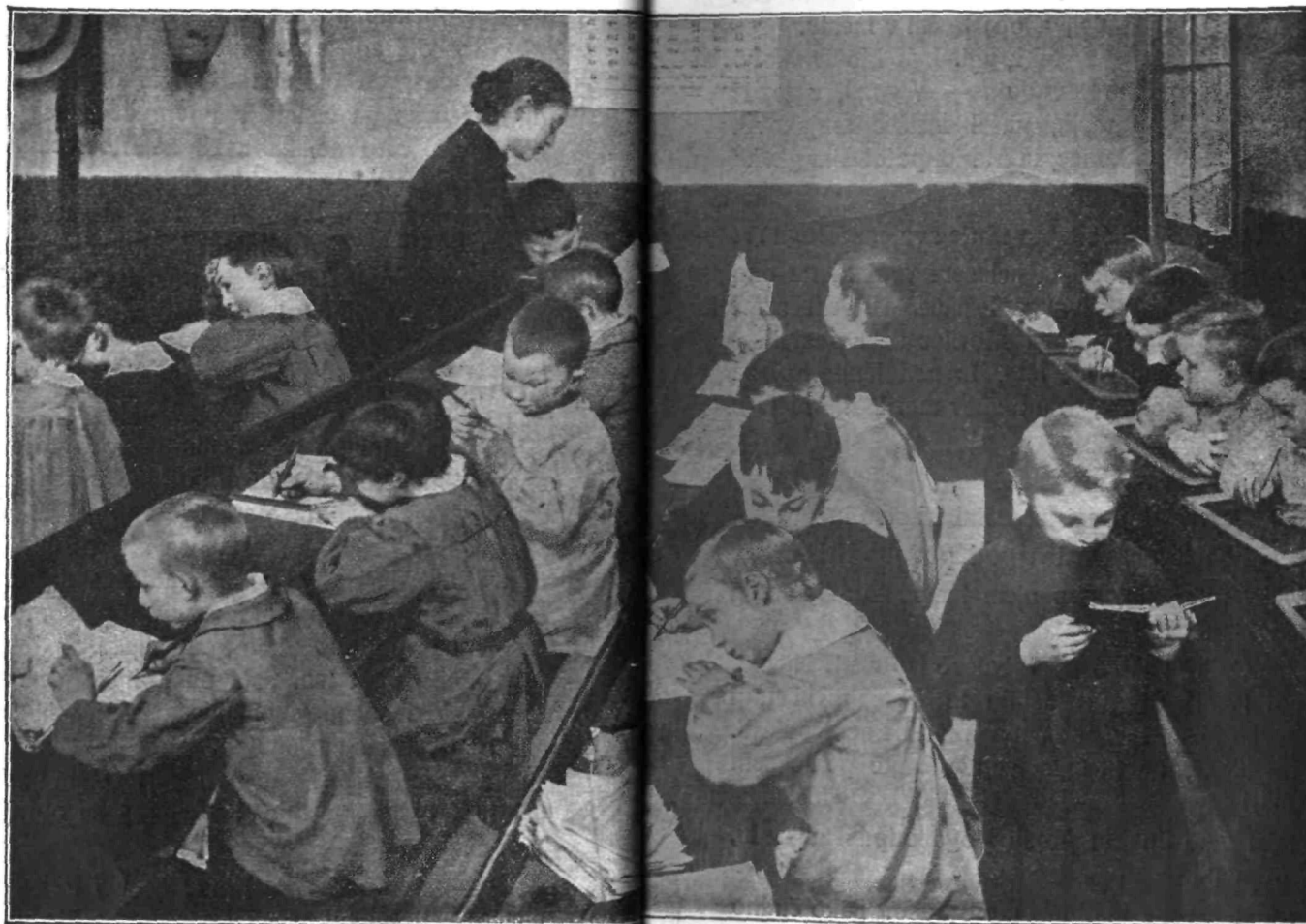
Pri Marici je Rozika vsaj malo pozabila velike nesreče, ki jo je zadela.

Vsak dan sta opravljali molitve za nesrečnega Rozikinega očeta. Bili sta neločljivi prijateljici.

Hodnik je bil v tem času malokdaj doma. Bil je tako čuden, prepaden in bled! Govoril ni drugega, razen kar je moral. Jedel ni skoro ničesar.

„Ali ste bolni, oče?“ ga je večkrat izpraševala Marica, a vedno je zanikal, češ, da mu ni nič hudega.

In Močivec? Vdal se je v usodo.

Abecedar abecedarice.

„Ah, moj ljubi otrok“, je čul paznik večkrat vzdihovati moža v ječi. „Tvoj oče je nedolžen, da, nedolžen!“

In vsakokrat, kadar se je spomnil svojega otroka, mu je zatrepetala solza v očesu, a trpel je vdano in možato, in božji mir mu je sanjal v duši. Ali bo dolgo trajalo to trpljenje?

V.

Približal se je Sveti večer in ona čarobna noč. Kakor bi kapljalo srebro

in zlato na zemljo, tako lepa in jasna je bila noč. In tiha je bila in mirna; molčeča, kakor da se občuduje sama v nocojšnjem veličastvu. Res, krasna, bajna noč!

A Marici in Roziki ni vesela.

„Kje so neki zopet danes oče, da jih tako dolgo ni?“ je vzdihnila Marica.

„Potrpi, saj pridejo, Marica“, veli Rozika.

„Veškaj, Marica? Tako čudno lahko mi je nocojšnji večer pri srcu. Pa nečesa se tudi bojim. Zdi se mi, kakor bi se imelo nekaj zgoditi, nekaj veselega, a tudi žalostnega. Sama se ne razumem.“

„Tako lepa noč je, Rozika, in danes še nisva opravili molitve za tvojega očeta. Pojdiva pod jasno nebo! Danes bodo še posebe nosili angeli najine prošnje k ljubemu Bogu, saj danes se rodi Zveličar.“

In odšli sta v jasno

noč . . .

VI.

Tam v linah stare, zapuščene cerkvice pa je klečal pred podobo Križanega — Hodnik.

V tej blaženi, sveti noči je izpregledal; zdelo se mu je, kakor da bi se mu izpred duševnih oči dvigalo temno zagrinjalo. V očeh in v duši mu je sanjal mir Svete noči.

„Da, da, ljubi Bog! Moram! Moram!“ je govoril pridušeno.

„In Marica?“ se je oglasilo v njem vprašanje.

„Oh, Marica! Ljubo moje dete! Boš-li kdaj odpustila očetu? Ljubi Bog! Ti veš vse natančno. Ti si pogledal v moje srce v oni grozni noči. Ničesar nisem mogel zaslužiti. Jedi ni bilo. Moja Marica je bila tako lačna! Oh, Bog, Ti vidiš v srce očetovo in veš, kako mu je hudo, ako svojemu gladnemu otroku nima dati niti skorjice kruha. Vse to Ti veš! — Glej, v tej bridkosti se je utihotapil greh v moje srce! — K Močivcu sem šel. Nikogar ni bilo doma. Rozika je bila pri Marici, a oče je bil v mestu. Prosiťi sem hotel pomoči, a nisem imel koga. V sobi ugledam Močivnikovo puško — in z nesrečno mislijo me navdahne hudi duh. — V gozd, v gozd! Tam sem bil zadnjikrat, ko sem nabiral dračja, našel ležišče srnjakovo. Gotovo ga dobim, sem si mislil, in bede bo konec, in Marici potolažim glad.“

Pod linami se začuje obupen krik . . .

Hodnik ne čuje in ne vidi ničesar! Dalje se izpoveduje svojemu Bogu . . .

„In noč je bila takrat. Grozna, črna noč! In šel sem v gozd na ono mesto. Začutil sem šum, kakor da prihaja žival v ležišče. Ustrelil sem! Dvakrat sem ustrelil, a ne srnjaka! . . . Oh, Bog! Morilec sem postal — človekov! . . . In minili so meseci, kmalu mine leto. In nedolžnik trpi za krivca. Ne več! Rešim ga takoj — jaz, Hodnik, sem lovčev morilec! Močivec je nedolžen!“

Zopet krik pod linami . . .

Hodnik se obrne in zagleda spodaj v jasni mesečini Marico in Roziko.

„Marica, Marica!“ in zgrudil se je nezavesten pod podobo Križanega.

Ko se je zavedel, sta klečali obe deklici ob njem ter se trudili, da ga zbudita, zdramita.

„Marica!“ je izpregovoril. „Čula si mojo — krivčevo izpoved. Njemu, ki se je narodil to noč, ki je tolažnik vseh žalostnih in ubogih, ki tudi grešnika-morilca ne zavrže, ako se kesa, Njemu sem se moral nocoj odkriti. Čula si, in treba ti ni več praviti. O, da bi znali vedve, kako peklo sem nosil od one grozne noči v duši!“

Večkrat prej sem že zahajal v te line in prosil Boga odpuščanja. In, glejta, danes upam, da mi je odpustil.

Neka tajna, mehka, skrivnostna roka je objela mojo dušo. Tako čudno sladkost sem začutil v srcu, in kakor da bi se na mogočno povelje grudilo peklo v moji duši v prah, tako je polagoma v tej Sveti noči odhajala vsa bol iz nje. In začutil sem nebesa v srcu ob onem trenutju, ko sem se obtožil pred svojim Bogom in Mu obljubil, da rešim nedolžnika.

Marica, in jutri odidem v mesto! Odpusti nesrečnemu očetu! Veseli se z njim, saj v njegovi duši sanja sedaj ves drug svet — jasen svet izpoznanja. Črez umazano dušo mojo Bog kmalu razgne prazniško čistost, to čutim. O, tudi tebi, ljuba hčerka, naj zasanja z nocojšnjim večerom božji mir v srcu.

Rozika, in ti! Odpusti tudi ti, kakor upam, da mi odpusti tvoj oče. Prosi ga zame tudi ti. Rad bi ga bil prej rešil, a bil sem preslab. Dovolj pa sem močan sedaj, da zapustim Marico, saj vidim v nje očeh odpuščanje in v duši ne nosim več pekla . . .“

VII.

Drugi dan so srečavali ljudje Hodnika na poti v mesto. Grozničava nestrpnost se mu je brala na obrazu, a tudi nekako veselje in mir je bil razlit po njem, saj je bil na poti, da izpolni sveto dolžnost, da reši nedolžnika.

In Marica?

Rozika ji je povračala sedaj, kar je ta prej nji dobrega storila; a dve leti po teh dogodkih sta obe družini skupno obhajali srečnejši in veselejši božični večer.

Večer pri Svetnikovih.

Spísal Ivo Danič.

Na hodnik Svetnikovih se je prišlo skozi steklena vrata. Ta večer so bila zaklenjena, in tik njih na steni je gorela luč svetlo in popolnoma mirno. Le časih, ko je potegnil prepih, je vztrepetal njen plamenček, in sence so se zganile in zatrepetale. — Po veži je bilo vse tiho, in vsa vrata so bila zaprta.

Fanči je sedela ob mizi, ki je bila pregrnjena s pisanim prtom. Fanči ima svetle lase, srčkane oči, majhen nosek in rdeča usteca. Smeje se jako rada z vsem veselim smehom in govori z učenim naglasom.

Marta je sedela na koncu mize. Njene oči so temne, njeni lasje so temnorjavi, ves njen obrazek je majhen, okrogel in prilično začuden. Tudi njene roke so drobne in njeni majhni prstki so tudi drobni; sicer pa postane še vse lahko veliko, zakaj Marta hodi že v drugi razred in nosi krilo do kolen.

Ančka je sedela na mizi. Ona je drobnoglavka in lepa punčka. Ne ljubi se ji nikdar nič; vedno sedi kje in dremlje.

Joško in Milček sta prišla k njim v vas. Joško nosi razkuštrane lase, in njegov obraz je podolgovat. Lansko leto ni zdelal v šoli, letos ponavlja isti razred. Milček ima ščetinaste lase in neprijazen obraz. Na tisti večer je imel zadaj strgane hlače. Da ne bi kdo tega opazil, je umikal hrbet in bil ves previden.

Tako jih je bilo na hodniku pri Svetnikovih pet. Fanči je rekla, da bi se igrali kakšno igro, in vsi so bili s tem zadovoljni. Igrali so se golobčka,

in Fanči je pričela. Vsak je moral imeti najprej tri reči, da plača lahko kazen. Fanči in Marta sta šli v sobo iskat in se kmalu vrnili. Milček je imel gumb, polovičar in pipec. Za gumb mu je šla precej trda: ni ga mogel izlepa odtrgati od hlač; šele po dolgem trudu se mu je posrečilo. Joško je imel gumb in dva polovičarja. Sicer je imel v levem hlačnem žepu, ki je bil na tisti večer slučajno cel, tudi pipec, pa ga ni hotel dati, ker je znal nemški in francoski in za silo španjolski.

Vse je bilo v redu, in Fanči se je naslonila v stolu nazaj.

„Ti si zelenec, Joško, ti si sivec, Milček, ti si rjavec, Marta, in jaz sem belec . . . a ti še! — Ančka, ti si . . . ti . . . si . . . marogec! — Golobček je zletel iz gnezda; kdor ga ima, naj ga nazaj da! — Zelenec! . . .“

Joško se je sklonil naprej.

„A jaz?“

Vprašal je s hripavim glasom, in Fanči se je zasmejala.

„Ti, da!“

Joško se je odkašljajal:

„Jaz že ne!“

Fanči je vprašala dalje:

„Kdo pa?“

Joško je pomislil:

„Sivec!“

Milček je bil neroden in se je zmotil; plačati je moral kazen in dal je pipec.

Joško ga je gledal pomilovalno in se popraskal po razkuštranih laseh, rekoč mu: „Ali si ti neumen, Milček! — Pipec daš! —“

„Saj moj pipec ne zna nemški!“

Milček je bil za hip žalosten, ker je videl, kako malo prida je njegov pipec.

Zunaj je bilo jako oblačno, in tema je ovijala dol in breg. Tuintam se je svetila samotna luč, in mir je bil razlit daleč na okolo. — Ančka je šla k oknu in gledala v temo.

Tistikrat je stopil iz sobe Tilček, poteknil roke v žepa in se razkoračil pred peterimi. Svetnikov Tilček je nosil kratke hlače: samo do nad kolen. Bil je moder in ponosen in igrati se ni maral več.

„Koliko je devetkrat devet? — Enainosemdeset, ne?“ —

Ponovili so vsi po vrsti:

„Devetkrat devet je enainosemdeset.“

Tilček je nataknil nanosnik s črnim robom in se obrnil.

„Kaj se imamo vse učiti! — Take težke stvari!“ Šel je v sobo počasnih in ponosnih korakov. — Fanči je nadaljevala igro.

„Golobček je zletel iz gnezda. Kdor ga ima, naj ga nazaj da! — Rjavec! —“

Marta je odgovarjala previdno in se ni zmotila. — Tistikrat je bil že pozabil Milček, da ima zadaj strgane hlače. Fanči je to opazila in se zasmejala.

„Glejte Milčka, ki ima zadaj raztrgane hlače, raztrgane hlače! —“

Vsi so se smejali, in Milčka je bilo sram. Sedel je na kovčeg v kotu in bil hud:

„E, kaj vam mari!“

Naredil je dolg obraz, odprl oči na široko in zinil na vso moč.

Tistikrat je vzkliknila Ančka na glas in skočila od okna.

„Sova . . . sova! . . .“

Resnično je bila priletela k oknu sova, in šum so začuli vsi. Tudi Tilček je pritekel iz sobe.

„Kaj je?“

„Sova, sova . . . sova! . . .“

„Nič ni, vi ste neumni!“

Tilček je odšel počasi in modro. Ostali so bili vsi preplašeni, in pri tem so pozabili, da ima Milček zadaj raztrgane hlače, in on sam je pozabil na vso svojo jezo. Marta je bila najbolj preplašena in stisnila se je k Fanči.

„Fanči, veš kaj pomeni sova?“

„Mama je rekla, da smrt.“

„Sova pomeni smrt . . .“

Fanči je potegnila zaveso črez vse okno; vsi so šli stran in sedli krog mize. Takrat je priplaval k njim glas nočne ptice.

„Sova sovika . . . slišite?“

Joško je poslušal jako pozorno, in Marte je bilo še bolj strah.

„Fanči, pojdimo v sobo!“

Fanči jo je pomirila. Sedla je na stol, in igrali so se dalje. Joško in Marta se nista motila, Fanči se je zmotila časih nalašč, Milček je pa narobe povedal vsak čas, ker je bil najbolj neroden. Fanči je rekla, da se morata tudi Joško in Marta zmotiti, in tako se je zgodilo. — Igra se je končala. Vse zastavljene reči je imela Fanči zavite v predpasniku. Treba je bilo prestatiti kazni zanje, in ona je segla skrivoma z roko v predpasnik.

„Kaj mora narediti, čigar reč imam v roki? — Marta, povej!“

Marta je nekoliko pomislila:

„Kapucinar naj bo!“

Reč je bila Milčkova, in tako je bil on kapucinar. Šel je v kuhinjo, zaprl vrata za seboj in trkal nanja.

Ostali so se oglasili:

„Kdo je?“

„Mlad kapucinar!“

Vsi so se smejali, ker ni vedel Milček prav povedati. Njega samega pa je jezilo.

„Kaj bi rad kapucinar?“

Milček je brez pomisleka izbleknil:

„Fanči za gospo!“

Fanči je prišla, odprla vrata in mu dala klofuto:

„Vidiš, Milček, gospe smo hude!“

Milček je prenesel vse to popolnoma tiho in mirno, ker je bil potrpežljiv.

Tudi drugi so dobili različne kazni. — Bilo je polno glasnega smeha, ki se je časih hipoma dvignil in razgubil. Nedorodno veselje je plavalo nad radostno petorico. Vsi so bili že pozabili na sovo, ki sovika ob poznih večerih in straši potnika. Tako je strah izginil izmed njih, in sama zadovoljnost in radost sta ostali.

Joško in Milček sta se poslovila. Milček je šel s hrptom naprej, ker je imel zadaj raztrgane hlače. Ni maral, da bi ga še enkrat kdo sramotil. Ko so se vrnili Svetnikovi nazaj na hodnik, in sta šla Joško in Milček po stopnicah dol, je zadnji stisnil v hlačnem žepu pest in jo v tistem hipu pokazal na dan.

„Rekel si, da sem neumen . . . Prekliči!“

Takrat je dobil Joško nepričakovano naglo na hrbet pet udarcev. Milček je zbežal pred njim hitro po stopnicah dol in čez vežna vrata ven. Joško je izprevidel, da ga ne ujame in zato je sklenil gorkejšo maščevanje.

Zunaj je bilo oblačno, in tema je ovijala dol in breg.

Dobro jutro!

*Solnček sije, ptička poje,
vse se veseli,
ej, zaspanke in zaspančki,
brž na noge vsi!*

*Smeh na ličecih okroglih,
smeh jim je v očeh,
kamor mi oko pogleda,
smeh povsod, le smeh!*

*In meglice raztope se,
z neba na zemljo
v zadovoljstvu, tihi sreče
smeje se zlató!*

*„Dobro jutro, dobro jutro!“
kliče vse tedaj,
in vsa zemlja je kot eden
blažen nasmehljaj!*

Igor.

Tinče — ptičji lovec.

Spisal *Fr. Rojec.*

Bilo je proti koncu meseca sušca. Na solnčnih krajih je bil že skopnel sneg, tako da so se tuintam videle rjavę in zelenkaste lise kopne zemlje. Ptice, ki ostanejo pri nas tudi pozimi, so se spet oddaljile od človeških prebivališč, se razkropile okrog po gozdih in dobravah ter si tam z razkopavanjem in brskanjem po golih tleh iskale živeža. Ker je bilo nekaj dni nebo jasno in je solnce že precej tople obsevalo prirodo, so nekatere ptice menda mislile, da se že pričinja pomlad. Po dolgem molčanju so se začele iznova oglašati z veselimi, pevajočimi glasovi. Med temi pevkami je seveda brhka in lahkoživa sinica prva začela klicati pomlad s svojim presrčnim: „Cingel, cingel, cingel!“

A ne samo krilate gozdne prebivalke, temveč tudi ljudje so bili mnenja, da se zima poslavlja za vselej in da prijetna pomlad že zopet pošilja svoje svatovske poslance pred seboj v deželo. Toda kaka otožna izpremema je hipoma iznenadila nas vse! Ko smo neko jutro vstali, smo zapazili, da smo dobili čez noč — novo zimo! Svet je bil pokrit s precej debelim, svežim snegom, vreme je bilo temotno in megleno, in iz nizkega podnebnja so se še vedno vsipavale lahne snežinke, ki jih je tanek, mrzel veter sukal v velikih kolobarjih semintja, preden so padle na tla ali obvisle na višjih predmetih.

Ob takem vremenu sem še tistega dne odšel z doma po službenih opravkih.

„Pač težavna in neprijetna pot!“ vzklikne morda kdo, ki se že boji snega, ako ga vidi od daleč, a da bi stopil nanj ali ga prijel v roko, tega pa si še ne upa misliti! Takim mehkužnežem povem v tolažbo, da tudi hoja v zimskem času ni težavna in neprijetna za utrjenega in zdravega človeka ter za onega, ki ima kaj čuta za večno krasno prirodo, ako le ni snega preveč na debelo in ako ga ni treba gaziti do kolen. Kdor pa hoče biti zdrav, ta mora biti tudi utrjen!

Meni že od nekdaj — sam ne vem, zakaj — posebno ugaja potovanje pozimi ravno takrat, kadar se love goste snežinke mimo mojih ušes. Čuden mir in tihota vladata okrog, vse stvari se v sivi poltemi počasno prikazujejo pred menoj ter prav tako počasno izginjajo za menoj. Malokoga srečam spotoma. In ker me tako ne moti nobena stvar, se zamislim vase, da skoro ne vem, kdaj dospem do kraja, kamor sem se bil napotil.

Navadno me povsod osuplo pogledajo, ko stopim s posneženo obleko v sobo, in ko odidem, me morda kateri tudi pomiljuje, da moram hoditi okrog v takem vremenu. A meni se ne godi tako slabo, kakor kdo misli; zakaj pod obleko mi je prav toplo in prijetno tudi pri srcu. Pomiljujem le

one, ki se morajo skrivati pred snegom v soparnih in zadehlih stanicah in kjer jim manjka čistega zraka.

Še bolj vredne sočutja in usmiljenja pa so pozimi nekatere živali, posebno ptice. Debel, mrzel sneg jim pokriva vso naravo, kjer so si prej nabirale potrebne hrane. Ubožice bi morale kmalu poginiti od lakote, ako bi v tej hudi stiski ne pribežale v človeške naselbine ter si tam okrog ne iskale živeža. Ali nekateri ljudje so tako brezsrčni in hudobni, da uboge ptičice love in moré zavoljo pičlega mesa, ki ga dobivajo od njih, ali pa jih zapirajo v tesne kletke za zabavo, namesto da bi jim dajali hrane in jih puščali v narodi, ko se jim zaupno približajo ter jih z milimi glasovi prosijo pomoči.

Tudi na oni suščev dan, ko sem odšel z doma, sem videl, kako žalostno je obletavalo kmetiške hiše in gospodarska poslopja po vaseh premnogo raznovrstnih stradajočih ptic, ki so se prejšnji dan še veselile v gozdu toplih solnčnih žarkov in zbujujoče se narode. V srce so se mi smilile, in rad bi jim nasul krušnih drobtinic in zrnja zunaj pred hišo, ako bi stanoval v takem kraju. Toda namen potovanja me je gnal dalje in dalje.

Ko sem že več ur tako hodil in pustil že več vasi za seboj, sem prišel v hrastov gozd, kjer so tudi tuintam rasle mlade smreke; na več mestih pa so se dvigale med drevjem tudi strme skale, po katerih se spenja vedno zeleni bršlan. Ko dospem na zadnji rob, zagledam pred seboj znano gorsko vas P.

Prva hiša, do katere me je vodila pot, je preprosta, a drugače dokaj dobra vaška gostilnica. Zadaj, na desno in levo je še več drugih hiš. Ker sem bil že utrujen od dolgega pota in tudi že potreben okrepčila, sem otresel sneg s sebe ter stopil skozi vežo v gostilniško sobo, da bi se odpočil in okrepčal.

V sobi ni bilo nikogar razen okolo dvanajst let starega dečka, ki je čepel za mizo pri oknu, se opiral z obema rokama ob lino in kakor zamaknjen strmel v okno. Zraven njega v lini je bil klobuk, nekaj šolskih knjig in pisalna priprava, kar je kazalo, da je šolarček. Nič me ni zapazil, ko sem vstopil. „V kaj je neki tako zamišljen?“ si mislim. „Ali morda pre-mišlja kako težko šolsko nalogo?“ Natihoma stopim od vrat dalje proti njemu, da vidim, kaj ima pred seboj na oknu, kamor upira pogled. A kaj zagledam tam? Majhno žičasto kletko, v kateri ravnokar ujeta sinica preplašeno frfeta s polomljenim krili in okrvavljeno glavo ter se obupno zaletava ob železne stene tesne ječe, da bi se rešila iz nje. Ker dečku tudi mimo te jetnice uhaja pogled ven na vrt, pogledam še jaz tja preko njegove glave in zagledam zunaj na snegu, potresenem s smetmi, nastavljeno ptičnico.

Zdaj mi je bilo jasno vse! Deček lovi lačne ptičice ter jih zapira v kletke! Ni mu dovolj, da ima že eno jetnico, ampak hoče jih naložiti še več v past, ki jo jim je nastavil zunaj in sedaj nanjo preži tu v topli sobi!

(Konec prihodnjič.)

Da mi biti je drevo . . .

Besede zložil *Oton Zupančič*.

Ne prehitro, ljubko.

Uglasbil *Emil Adamič*.

Glas.

- p*
1. Da mi bi - ti
 2. Da mi bi - ti
 3. Da mi bi - ti

Klavir.

je drevo, bil spomladi rad bi bre - za, dru go dre - vje še go-ló,
 je drevo, bil po-le-ti rad bi li - pa, v nje - ni sen - ci je hladnó,
 je drevo, bil po-zi-mi rad bi smre - ka, dru - go dre - vje še go-ló,

na-njo sve - ti Ju - rij ple - za.
 cvet na po - tni - ka se vsi - pa.
 to-pla gre - je njo o - ble-ka.

„Abecedarji in abecedarice“.

Podoba na strani 36. in 37. današnjega lista vam kaže naše mlade učenjake in učenjakinje, ko komaj začno trgati po šolskih klopeh hlače in krila. Mnogo utrudljivega posla ima v začetku z njimi gospodična učiteljica, preden jih spravi v red. A že po par tednih se privadijo naši malčki učiteljice in šole toliko, da hodijo z veseljem v učilnico, kjer čujejo in vidijo vsak dan kaj novega, lepega in koristnega. Le glejte, kako resnih obrazov so baš sedaj, ko se ukvarjajo s pisanjem! Bog jim daj mnogo uspehov!

Sneg na — luni.

Slavni zvezdoslovec, profesor Pichering, je ravnokar dokazal, da se nahaja na luni sneg, ali vsaj nekaj takega, kar je enako snegu. Tudi so na luni kraji, katerih barva se tekom časa izpreminja, to je baje rastlinstvo na luni. Ker se prikazujejo vedno novi bljuvalniki ognjenikov, stari pa izginjajo, sodi profesor Pichering, da niso ognje-

niki na luni še pogasili. E, da nam je mogoče poleteti tja k širokolični luni, bi precej vedeli vse natanko, a sedaj samo ugibljemo!

Koliko tehta zemeljsko ozračje?

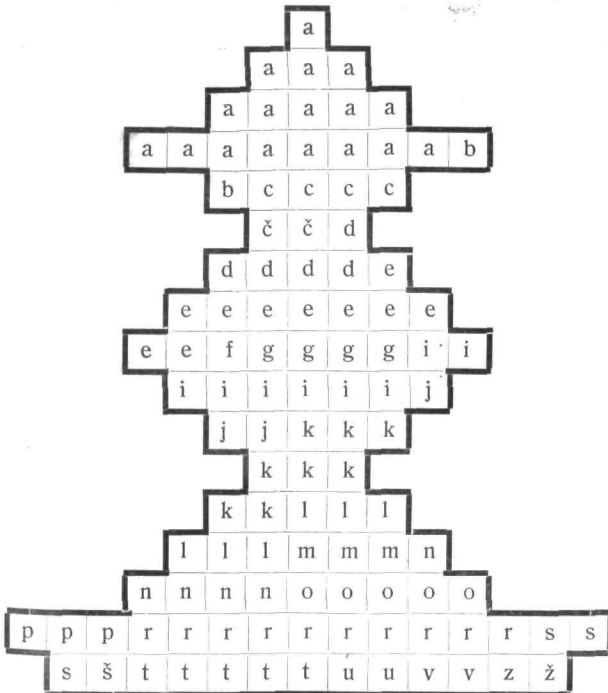
Preiskovalec Nils Ekholm trdi, da tehta zemeljsko ozračje 103.200 bilijonov metriških stotov. To je gotovo že precej lepa teža, a vendar še prav majhna, če jo primerjamo s težo naše zemlje, ki tehta 1,180.000krat več nego ozračje. Težo vode v vseh zemeljskih morjih računajo na 28 trilijonov metriških stotov. Ta teža je skoro 280krat večja kakor teža ozračja.

Lietni časi.

Pomlad se začne dne 21. sušca ob 8. uri 20 minut zvečer, poletje dne 22. rženega cveta ob 4. uri 2 minuti popoldne, jesen 23. kimavca ob 6. uri 49 minut zjutraj in zima dne 23. grudna ob 1. uri 26 minut zjutraj.

Besedna naloga.

Priobčil A. Čekada.

Besede značijo:

1. soglasnik;
2. reko na Italijanskem;
3. ptico;
4. rudnini;
5. gozdno drevo;
6. kačo;
7. trgina Gorenjskem;
8. golazen;
9. goro v Alpah;
10. ribo;
11. rokodelca;
12. moško krstno ime;
13. ujedno ptico;
14. del sveta;
15. poljski orodji;
16. meseca;
17. popolno ime slovenskega pesnika.

Besede od zgoraj dol povedo znan slovenski pregovor.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Mladi risar in slikar.

Priobčuje *Vojteh Sič*.

Ko pride predpust, ljudje radi nekoliko ponore. Napravijo se v maškare. Ta se opravi tako, drugi drugače, samo da je kaj smeha in šale. Kdo bi se tudi zmeraj kisal kot mila Jera! Časih mora biti človek tudi vesel. Današnji „Zvonček“ vam kaže dvoje takih maškar s čudnimi pokrivali in smešnimi krinkami. Le brž barve — tiste kakor zadnjič — in čopič v roke, pa si naslikajte to-le burkasto dvojico!

Uganka.

Priobčil *L. Černež*.

Čujte, otroci, uganko vam dam: „Rodnih jaz bratcev petero poznam: prvi je majhen, močan debeluh, peti — nič večji — slaboten in suh; drugi se steza, da kaže, preti, gizdav četrti, rad v zlatu blesti; tretji — največji — pa to samo ve, da izmed bratcev nikamor ne gre. Dasi so bratje različni tako, vendar so vedno edini lepó; ako le eden iz družbe zboli, skoraj ostalim mar delati ni.“ — Kdor je uganil, na usta rokó! Pazi, da nihče ga — slišal ne bo!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev rebusa v prvi številki.

Ljubimo domovino z dejanji, ne pa samo z besedami!

Prav so ga rešili: Srečko Ferjančič, učenec v Ljubljani; Meta Veršec in Terezija Kladnik, učenci v Sevnici; Ivanka Hrast, učenka 8. razreda pri sv. Jakobu v Ljubljani; Žerovnik, Breclj, Bezenšek D., Polenšek, Medved K., Gregorc, Lipičnik Fr. in Kitek, učenci na Frankolovem.